

eller den forandrede Form, han maatte antage. Loven skulde gives, for at den kunde nyde hans Understøttelse.

Some: Det er unægteligt, at saaledes, som Forholdene fortiden ere, ere de forskjellige Communalbestyrelser saa indskrænkede i deres Myndighed, at, selv om de ogsaa have Villie til at træffe Foranstaltninger i Anledning af Dyrctiden, som kunde have Udgifter tilfølgende for Communerne, ville de ikke have Myndighed dertil, hvorfor jeg maa ansee det for aldeles rigtigt at give dem den i Forslag bragte Magtfuldkommenhed. Hvad jeg derimod først af har paastaet i Samtale med andre Rigsdagsmænd, der have talt om Sagen, og som jeg endnu paastaar, det er, at det ikke er rigtigt ganske at overlade Communerne til sig selv, men at man maa komme dem tilhjælp. Det er vel foreslaaet i nærværende Lovs § 2, at Amtsraadene bemyndiges til at bevilge enkelte uformuende og stærkt bebyrdede Communer et Tilskud af Amtsfattigkasserne i det omhandlede Niemed, men det er, som jeg troer, tilfulde oplyst af den ærede Minister, at disse Kasser have en anden Bestemmelse og derfor ikke ville kunne afgive noget synderligt Tilskud, ligesom de fleste, eller rettere sagt alle, allerede have saadanne Forpligtelser, efter de forskjellige Amtsråds Bestemmelse, at de ikke i denne Henseende vilde kunne affee noget Fyldestgjørende. Jeg mener derfor, at det er Staten, som bør træde til, for at hjælpe og ordne; det er ikke nok, at Staten siger til Communerne: „J have Lov til at gjøre, hvad I finde for nødvendigt, hjælp Eder nu selv!“ Det er min Formening, at Staten ved Siden af den Myndighed, som den meddeler Communerne til at træffe Foranstaltninger i Anledning af Dyrctiden, ogsaa bør give dem Tilfagn om Understøttelse i den omtalte Henseende. Monrad: Maa jeg bede om Ordet D, for derved at give den indirecte Opfordring til Communerne om at gjøre Noget, som ligger i den

dem meddeelte Myndighed, en større Vægt, og for at de derved kunde faae Gvne til at virke med Held. Nu er det vel sandt, at Finantsforslaget ikke viser noget Overskud, hvorfra et saadant Beløb kunde anvendes i dette Niemed, men jeg troer, at man isaaftald kunde paaligne en lille Skat, idet jeg maa formene, at hele Landet maa hjælpe til at bære en saadan almindelig Byrde. Det kunde vel siges, at naar Communerne skulde have Halvdelen erstattet ved den Skat, der skal paalignes, saa kommer det ud paa Et, enten de betale Alt selv, eller de kun betale Halvdelen og faae Halvdelen erstattet af Statskassen ved den Skat, der skal paalignes dem; men jeg troer, at der er en stor Forskjel derimellem. Der er nemlig en stor Forskjel paa Trangen i Anledning af Dyrctiden i de forskjellige Communer, idet der gives nogle, hvis fleste Beboere bestaae af Landmænd og Agerbrugere, og det er jo disse, som have Indtægt af Dyrctiden og som altsaa ikke saameget ville føle Trykket ved at række Andre af Beboerne en hjælpsom Haand, medens andre Communer, der have et særdeles stort Antal af Huusmænd, Haandværkere, Dagelære og Tjensere ville føle Trykket meget tungt, og for hvilke det vil blive besværligt, ja, maaskee uoverkommeligt at afværge det, naar de kun have deres egne Kræfter at støtte sig til. Naar der derimod, til at dække de halve af Communens Udgifter, blev paalignet en Skat, der, saavidt som muligt, søgte at ramme Indtægt og Gvne, vilde Følgen deraf blive, at de Communer, der lede særdeles meget, og som derfor anvendte Meget, og som Følge deraf vilde faae betydelig Erstatning, dog kun kom til at bidrage forholdsvis Lidet til Skatten, medens de Communer, der kun behøvede at anvende Lidet og saaledes kun fik Lidet i Erstatning, dog kom til at betale forholdsvis Meget til den Skat, der paalignedes. Og det var billigt.